

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

ธรรมอัตโนมัตติ

ที่เข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ทองคำ ๑๒ ตัน ๕๐ กิโล เข้าแล้วนะนี่ ทองคำของพี่น้องทั้งหลายที่เข้าระดับชาติของตนได้ ๑๒ ตันกับ ๕๐ กิโลแล้วเวลานี้ และยังสามารถต่อไปอีก ส่วนดอลลาร์ได้ ๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์ ทองคำได้ ๑๒ ตันกับ ๕๐ กิโลมาถึงเวลานี้วันนี้ อันนั้นอะไร (ตึกสงฆ์อาพาธ ๑๐ ชั้น ตั้งงบประมาณไว้ ๕๐๐ ล้านบาทตอนนี้ได้แล้ว ๒๘๓,๕๕๓,๒๓๘ บาทครับ) นั้นเห็นไหมละ คนนั้นมาไหลมาๆ มันเป็นทะเลหลวงได้อย่างไร ก็เพราะฝนตกทีละหยดละหยาด ตกทุกๆ ไป ตกไม่หยุดไม่ถอยน้ำก็ท่วมๆ ตลอด อันนี้ก็เหมือนกัน กองบุญของพี่น้องทั้งหลายที่สร้างไม่หยุดไม่ถอยมันก็หนุนขึ้น ๆ สุดท้ายถึงนิพพานปึงเลยจะว่าไง

คำพูดอย่างนี้เป็นคำพูดของใครที่มาสอนพวกเราวันนี้ คำพูดของศาสดาองค์เอก รู้จักไหม เอกคือไม่มีสอง สอนธรรมไว้ด้วยสวากขาตธรรมตรีสไว้ชอบแล้วทุกอย่าง ทุกชั้นทุกภูมิตลอดถึงนิพพานสุด ทุกข์หมด พระพุทธเจ้าสอนโลกสอนไม่ผิดตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงนิพพานคำสอนของพระพุทธเจ้า แล้วเป็นเด็กอมมือหรือมาสอน ผู้ฟังทั้งหลายมีแต่จะกลายเป็นพวกเด็กอมมือไปหมดนั้นใช้ไม่ได้นะ ให้พากันฟัง ความจริงนะสำคัญมาก ทำอะไรอย่าเหลวๆ แหละๆ ถ้าว่าทำให้ทำเลย เป็นคนมีใจจริง มีหลักใจอยู่ภายใน พอเคลื่อนแล้วก็ดาดดาไปเลย ล้มระนาว ถ้าเป็นดาบก็เป็นดาบปราบโลกเข้าใจไหม นี่ละคำพูดของพระพุทธเจ้าสอนไว้ให้ไปปฏิบัติ

ร่างกายเราถ้าไม่ได้สร้างชาติเอาไว้แล้ว จวนเข้ามาเท่าไรยิ่งเดือดร้อน ถ้าได้สร้างชาติเอาไว้ไม่เดือดร้อน พระพุทธเจ้าคือผู้ไม่เดือดร้อน เลยโลกเลยสงสารไปแล้ว นำธรรมที่เลยโลกเลยสงสารถึงสัตว์ทั้งหลายมันก็ไม่อยากไป ถ้าอยากไปก็ปั๊ปปี้เลยวิ่งไปหา ไปหาอะไรเธอ ไปหาหมอน เอาหมอนมัดติดคอไปด้วย ไปหาเสื้อ ถ้าจะทำความดีซี้เกียจ ถ้าทำความชั่วมันเร็ว นี่หมายถึงเบื้องต้นของผู้ฝึกล้มลุกคลุกคลาน อันหนึ่งจะไป อันสองอันสามไม่ไปดึงเอาไว้ สุดท้ายก็อยู่ในมือของมันเสีย วันนี้ก็ผ่านไป วันหน้าผ่านไปสุดท้ายตายไปเปล่าๆ ไม่มีอะไร มีแต่บาปเต็มตัวใช้ไม่ได้นะ ต้องเตรียมพร้อมทุกอย่างซิ

ใจเป็นนักท่องเที่ยวไม่เคยตาย ยันเลยเรา เรายันเลยไม่เคยตาย ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานฝึกหัดภาวนาที่แรกเราไม่ล้มนะ ออกปฏิบัติที่แรกล้มลุกคลุกคลานไปอย่างนั้น เอากันอยู่อย่างนั้นไม่ถอยจนกระทั่งถึงบัดนี้ พูดให้สุดยอดเสียเลยชาดสะบันหมัด กิเลสภายในหัวใจขาดไปตั้งแต่ ๒๕๔๓ หนุนนะ ไม่มีอะไรเหลือภายในใจเลย ว่าง

ที่นี้ว่างงาน นั่นละผู้ว่างงานว่างอย่างนั้น ถ้ามีกิเลสแทรกอยู่งานก็งานกิเลส มีแต่งานกิเลสแฝงเอาๆ ถ้างานของธรรมแล้วพุ่งๆ เลย

พูดถึงเรื่องปฏิบัติธรรมเวลาแรกมันลุ่มลุกคลุกคลาน พอหนักเข้าไปๆ จิตได้หลักได้เกณฑ์แล้วค่อยแข็งขึ้น ความเพียรขยันเข้าโดยลำดับ สุดท้ายเดินจงกรมจนได้มาดูฝ่าเท้าเจ้าของ มันแตกหรือฝ่าเท้านี้ มันทำไมมันออกร้อนเอาหนักหนา มาดูไม่แตก เอามือมาลูบฝ่าเท้าเสียวแปล็บๆๆ จากนั้นมันจะแตกละ คือหนังหนาๆ ถูกกัดด้วยการเดินไม่ถอยมันก็บางเข้าๆ เข้าไปถึงเนื้อ นั่นละท่านว่าฝ่าเท้าแตกไม่ได้แตกอย่างนี้นะ คือมันกัดเข้าไป มันกัดหนังเข้าไปถึงเนื้อ

ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่ถอยเรื่องความเพียร เวลามันหนักจริงๆ แล้วกลางคืนไม่ยอมนอน นอนก็ไม่หลับ นิ่งก็นั่งภาวนาฟัดกันตลอด สุดท้ายมาฉันทันจ้งหันอย่างนี้มันก็ไม่อยู่ในอาหารนะ มันอยู่ในจิตกับธรรม-กิเลส สามอันนี้ฟัดกันอยู่ลึกๆ นั่นละ ถ้าพูดให้ใครฟังเขาก็จะหาว่าบ้า นี่ผ่านมาเรียบร้อยแล้วกินข้าวก็อิ่มแล้วพูดได้เต็มปาก เป็นอย่างนั้นนะ บทเวลาจิตมีกำลังแล้วที่นี้กลางคืนไม่นอนเลย กลางวันยังจะไม่นอนอีก เวลามันหมุนมันหมุนจริงๆ ฟังเสียท่านทั้งหลาย

นี้ได้ขึ้นเวทีแล้วกับกิเลส ชัดกันถึงขั้นแซมเปียนเลย แซมเปียนไม่มีการว่าหลับนอน แพ้กิเลสตัวไหนตามฟัดกันๆ เอาจนกิเลสหายเลย นั่นละความเพียร เดินจงกรมท่านว่าฝ่าเท้าแตก แต่ก่อนฟังไปเชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นคนตาบอด บทเวลามาเจอเจ้าของเข้าไปนี้ อ้าว เป็นได้ จนจะก้าวขาไม่ออกมันยังไม่ถอย อันนั้นภายในมันยังหมุน กิเลสกับธรรมฟัดกัน หมุนอยู่ภายในเป็นอัตโนมัติ กิเลสถึงขั้นขาดสะบั้นแล้วธรรมนี้เป็นธรรมอัตโนมัติ หมุนตัวๆ ทั้งวันทั้งคืน อยู่ไหนอยู่คนเดียวๆ อยู่กับใครไม่ได้ เป็นอย่างนั้นนะ

การอยู่กับใครก็เหมือนกับเราเขียนหนังสือ มีคนมาหาติดต่อเรื่องราวอะไรอย่างน้อยก็ได้จับปากกาไว้เสียก่อนยังไม่เขียน นั่นก็หยุด ขาดงานแล้ว พอเขาไปก็เขียนปั๊บๆๆ เลย นี่งานภายในเหมือนกัน งานฆ่ากิเลสที่แรกมันลุ่มลุกคลุกคลานไม่อยากภาวนา แต่เวลาภาวนาไปถึงพริกถึงขิงแล้วนิพพานอยู่แค่เอื้อม สาธุไม่ได้ประมาทนะ มันเป็นอย่างนี้ในหัวใจนี้เอง มันไม่ยอมความเพียรกับกิเลส ฉันทันจ้งหันอย่างนี้มันไม่ได้อยู่นะกับอาหารการกิน มันจะหมุนของมันอยู่ลึกๆ นั่นละ นั่นละเรียกว่าธรรมะเป็นอัตโนมัติ อยู่ที่ไหนเป็นความเพียรทั้งหมด อยู่คนเดียวนั่นละเป็นตัวของตัวเองเต็มที่เลย อยู่กับหนึ่งเป็นสองเป็นสามเขามาแบ่งเอา มาติดต่อให้เสียเวลา ถ้าอยู่คนเดียวแล้วมันหมุนตัวๆๆ

นั่นละความเพียรของผู้ที่จะหลุดพ้นจากทุกข์มันเป็นได้จริง ๆ ถอดออกจากหัวใจมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเป็นการโกหกแล้วหรือ เวลาขึ้นเวทีแล้วใครไปเห็นตายอยู่บนเวทีกับกิเลสใครเห็น ไม่เห็นละ บทเวลากิเลสพังลงไปแล้วเอามาพูดซิ พังกิเลส พูดง่าย ๆ ว่าพังได้หมดได้ ไม่มีเหลือ นั่นละเป็นคนว่างงาน ถ้าว่างงานแล้วว่างหมด ความทุกข์ทั้งหลายที่เกิดจากงานของกิเลสนี้ว่างไปหมดเลย นั่นละท่านว่าจิตว่าง จิตหมดงาน

กิเลสละพาให้คนหมუნ พาให้สัตว์ทั้งหลายหมუნตลอด จิตไม่หมუნเลย แต่เวลากิเลสมีอยู่นั้นกิเลสเป็นผู้บังคับให้ติดให้ตื้นนั้นนี้ไม่หยุดไม่ถอย พอกิเลสพังไปหมดเท่านั้นแล้วว่างไปหมดเลย โห มีกิเลสเท่านั้นที่ทำสัตว์โลกให้ปั่นป่วนวุ่นวายกันอยู่ที่นี่ เพราะกิเลสตัวเดียวนี้เท่านั้น แต่ก็เพราะกิเลสตัวเดียวนี้เท่านั้นละที่ไปไหนไม่ได้ ที่ว่าสร้างความตึงาม มันลากเอาไว้ ๆ บทเวลากิเลสตัวนี้ตายแล้วตึงเลยตึงดูด ไม่ว่าจะวันว่าคืนสติกับจิตเป็นอันเดียวกันเลย เรียกว่าสติอัตโนมัติ ปัญญาอัตโนมัติ ความเพียรอัตโนมัติ เป็นอย่างนั้น

ให้มันเห็นด้วยตัวเองมันถึงชัดเจน ยอมพระพุทธเจ้านี้กราบราบ ๆ เลย เรียกว่าสุวากุขาโต ตรัสไว้ชอบทุกอย่าง ไม่ผิด มันผิดแต่ผู้ดำเนินตามແລบออกนูนແລบออกนูนเรื่อย มันไม่ไปตามทางสุวากุขาธรรม มันไปแต่ทางผิด ๆ จึงไม่ถึงไหน ถ้าว่าเดินจงกรมก็สักแต่ว่าเท้าก้าวไป ๆ จิตอยู่ห้าทวีปนู่น มันไปเที่ยวห้าทวีป ถ้าจิตกับธรรมมันเอากันจริง ๆ แล้วมันไม่ไปไหนนะ ไม่ไป โลกเหมือนไม่มี มีตั้งแต่ตัวข้าศึกคือกิเลสที่มันขัดกับเรา เหมือนกับนักมวยขึ้นไปสองต่อสองฟาดกันอยู่บนเวที..คนดูเต็มโลกเต็มสงสาร นักมวยจะตายแล้วไม่สนใจ มีแต่ฮ่า ๆ กันเข้าใจไหมละ

อันนี้ก็เหมือนกันเวลากิเลสมันหนักหนักจริง ๆ นะ เวลามันเบาขึ้น ๆ นี้ถึงขั้นที่ว่านอนไม่หลับ กลางคืนก็นอนไม่หลับ บางวันมันจะตายจริง ๆ เอ้ มันอย่างไรกัน นี้จึงได้อุบายวิธีการระงับธรรมกับกิเลสฟาดกันถึงขั้นเลยเถิด เลยเถิดอย่างไร เดินจงกรมมันจะก้าวขาไม่ออกทางนี้มันยังหมุนของมันตลอด ฝ่าเท้านี้อกร้อนเหมือนไฟลน เราไม่เคยฝ่าเท้าแตกละแต่มันจับเงื่อนได้ เพราะความเพียรหมุน ไม่ให้หยุดมันก็ไม่หยุดซิ อยู่ที่ไหนก็ตามความเพียรระหว่างธรรมกับกิเลสฆ่ากันนี้มันจะหมุนของมันอยู่ภายใน

จำเอาใครยังไม่จำ นี่จวนจะตายแล้วเปิดให้ฟังเสีย เหล่านี้เราผ่านมาหมดแล้วเอาจนเจ้าของ..โห มันจะเอาให้กูตายจริง ๆ เหมอก็มีบางที่ มันคิดในใจ มันไม่ถอย ทางนี้มันยังหมุน สุดท้ายเลยนักมวยจะไม่ให้น้ำ ให้ตีกันจนตายนักมวย เรื่องฆ่ากิเลสก็เหมือนกันสุดท้ายไม่มีกรรมการห้าม มันปั่นของมัน แล้วก็มาม้วนพักกันได้ ไม่มีอะไร

เลยจิตมันหมุนมันเป็นธรรมจักร จะให้มันพักมันพักไม่ได้มันหมุนของมันอยู่ตลอดเวลา
ระหว่างกิเลสกับธรรมไม่ยอมกันนะ กิเลสมีเท่าไรสู้ตลอด ธรรมมีเท่าไรก็พุ่งใส่กัน
ตลอด ๆ

นี่ละไม่รู้เรื่องนอน มันไม่นอน ไปนอนภาวนานอนแต่คนใจมันพึดกันอยู่
ภาวนาไม่ถอย จะขึ้นเดินนั่งนอนเว้นแต่หลับเท่านั้นละจิตอันนี้มันจะหมุนของมัน
ตลอด หมุนเพื่อออก ถึงขั้นแล้วเป็นอย่างนั้น มีแต่หมุนเพื่อออก ท่านว่าพระโสณะ
ท่านประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตกแต่ก่อนเราก็ฟังธรรมดา บทเวลามาเจอเราเอา
เข้ามันก็ประกอบกับคนนิสัยผาดโผนเอาจริง ๆ อย่างที่ว่าละ เอากิเลสขาดสะบั้นลงไป
เลย อันนี้ก็เหมือนกันไม่มีอะไรมายุ่ง เรียกว่าว่างงานละ จิตว่างงานว่างหมด ความทุกข์
ก็กำนสาขาดอกใบรากแก้วรากฝอยถอนออกมาหมดเลย นั่นละความเพียรเวลามันได้
ถอนถอนหมดเลย ที่นี้ก็ว่างตลอดเวลา หมดงาน

ท่านแสดงไว้ในธรรมว่า วุสิต พุทฺทมจฺริยํ กตํ กรณียํ นาปรํ อิตฺถุตฺตยาตติ ปชา
นาติ การประพฤติพรหมจรรย์คือการฆ่ากิเลสที่เราจบเรียบร้อยแล้ว พระพุทธเจ้าอุทาน
นะ สิ่งที่เราควรทำก็คืองานเพื่อฆ่ากิเลสเราก็ได้ทำมาเรียบร้อยแล้ว บัดนี้จิตของเราพ้นแล้ว
จากทุกข์ไม่มีอะไรเหลือเลย นี่ละพระพุทธเจ้าออกอุทานกับพวกพระเบญจวัคคีย์ทั้งห้า
พระเบญจวัคคีย์ทั้งห้าก็มีพระอัญญาโกณฑัญญะขึ้นอุทานรับกันเลย ผลของการเทศน์
มาออกที่พระอัญญาโกณฑัญญะองค์แรกว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ
ธรรมดาเขาแปลตามโลกตามศัพท์ว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นย่อมดับ
ไปเป็นธรรมดา นี่พูดกลาง ๆ นะ แต่พูดในวงของนักมวยพึดกับกิเลสจนกิเลสขาด
สะบั้นนี่ไม่เป็นอย่างนั้น สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น เท่านั้นละ เต็ดใส่กันเลย ไม่มี
อะไรจะมาตกค้างในหัวใจถึงจะอยู่ได้ ถ้ายังมีอะไรตกค้างในหัวใจแล้วมันอยู่ไม่ได้ มัน
จะหมุนกันจนเสร็จ นี่ละความเพียรเวลาล้ากล้าจนขนาดนอนไม่ได้

ที่นี้เราก็ลืมเสีย มันเอาเสียจนเจ้าของเองก็งงเหมือนกัน มันหมุนของมันหมุน
เพื่อแก้กิเลส หมุนจนเลยเถิด นอนไม่หลับ กลางคืนนอนไม่หลับเลย กลางวันจะมา
นอนจะไม่หลับอีกจะทำอย่างไร คือจิตมันหมุนถึงขั้นมันหมุน แล้วมาระลึกได้ก็มายุติ
ที่พุทโธนะ พักจิตก็พักที่พุทโธ มันหมุนตัว ๆ อย่างนั้น ทำอย่างไรให้มันหยุดมันก็ไม่
หยุด มันหากเป็นของมันเอง ฟังนะท่านทั้งหลายยังไม่เคยฟังมี จิตขั้นนี้มี ลงว่าถึงขั้น
นั้นแล้วตั้งแต่ตื่นนอนถึงหลับไม่มีเวลาเหลือให้กัน ชัดกันอยู่ตลอดเวลาโดยอัตโนมัติ
เป็นอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งได้คิดไปคิดมา ทุกสิ่งทุกอย่างยังมีขยับยังได้ นี่เราก็จะว่า
ขยับยังด้วยธรรมแต่นี้มันธรรมประเภทนี้เรียกว่ารอไม่ได้ มีแต่พึดตลอด เอาอะไรมา
ระงับ คิดนะ ไม่ได้อะไรเอาพุทโธมา

เป็นแล้วนะนี่ ได้ทำแล้ว คือมันหมุนของมัน เอาพุทโธเข้าไปใส่ก็เลย ห้าม ห้าม ด้วยพุทโธ ไม่คิดไม่ปรุงเรื่องอะไรทั้งหมด จะเอาแต่พุทโธคำเดียว ให้มันระงับด้วยพุทโธ สุดท้ายพอพุทโธๆ ไม่ให้มันออก มีแต่พุทโธคำเดียวจิตสงบอ่อนลงๆ ลงเจียบเลย หยุด อ้อ นี่หยุด เวลาจะหยุดหยุดได้ด้วยพุทโธ พักจิตก็พักด้วยพุทโธ เวลาจนตรอก จนมุมจริงๆ มันไปไหนไม่ได้แล้วมันวิ่งขึ้นมาหาพุทโธ ได้พุทโธเป็นหลักใจเป็นสักขีพยาน เอาฟาดกันไปจนจะตายแล้วย้อนขึ้นมาหาพุทโธ ให้อยู่กับพุทโธคำเดียวมันสงบได้นะ ถ้าไม่มีพุทโธให้มีแต่จิตตภาวนาที่มันหมุนตัวมันจะหมุนตลอดเลย นอนก็ไม่หลับ แต่เวลาเอาพุทโธจับเข้าไป มัดไม้ให้ออก ให้อยู่กับพุทโธคำเดียว มันจะออกไปไหนไม่ยอมให้ออก ไม่ยอมรับรู้รับเห็นกับอะไร จะรับรู้รับเห็นกับพุทโธคำเดียว เอาแต่พุทโธๆ

ที่นี้พุทโธนี่กลายเป็นแม่กล่อมลูกให้หลับ ลูกมันร้องไห้แงๆ แม่กล่อมลูก หมดเอาเพลงที่ไหนมากล่อมลูกก็หมดเพลง สุดท้ายเอาพุทโธมากล่อม ที่นี้เอาพุทโธ จะไม่ยอมคิดไปไหนอีก เอาพุทโธๆ ไม่ให้คิดจริงๆ นะ ให้อยู่กับพุทโธๆ แล้วสงบแนวได้ พักได้ เวลาจะหลับจะนอนเวลานั้นก็นอนได้ พอจิตนั้นถอยออกมาแล้วมันจะเริ่มทำงานก็เอาพุทโธติดกับจิตไว้จนกระทั่งหลับไปด้วยกัน ฟังเสีย นี่เป็นแล้วนะถึงเอามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ธรรมที่มันเจียบขาดมันผาดโผนนะ ความเจียบขาดธรรมที่จะไปนิพพานให้หลุดพ้นมันผาดโผน มันเลยเถิด ที่นี้หักเข้ามาอยู่กับพุทโธ ให้อยู่กับพุทโธๆ คำเดียวๆ แล้วสงบแนว จิตหยุดไม่คิดอะไรเลย

จับได้ อ้อ พักด้วยวิธีนี้ เราจึงทำด้วยวิธีนั้นเรื่อยมา ไม่อย่างนั้นมันจะนอนไม่ได้ คือมันหมุนขนาดนั้นละจิต จะเป็นจิตของใครก็ตามเวลาผาดโผนมี มีน้อยที่สุดคือไปอย่างเรียบๆ แล้วหมดไปเลย ไม่ได้งในตัวเองแหละ อันนี้งแล้วนะนี่ งในตัวเองงแล้ว ความเพียรจิตไม่หยุด จิตก้าวถึงขั้นปัญญา มันจะหมุนของมันตลอดไม่มีหยุด แล้วเอาอะไรไปหักห้าม เอาพุทโธเข้าไปห้ามก็ให้อยู่กับพุทโธคำเดียว ไม่ให้ไปอยู่กับใครหรืออะไรเลย อยู่กับพุทโธคำเดียว พุทโธๆ แต่พุทโธให้พุทโธจริงๆ นะ เหมือนกับเราออกทำงาน เอา ทำจริง ๆ ออกพิจารณาพิจารณาสุดเหวี่ยง

ที่นี้พอเข้ามาพุทโธรั้งเข้ามา บังคับให้เข้ามาอยู่กับพุทโธ พุทโธคำเดียวแนว จากนั้นสงบ ความที่มันดันตืดเป็นบ้ำอยู่นั้นหยุดหมด อ้อ มาระงับด้วยพุทโธ พุทโธมีคำเดียว ไม่ให้คิดแตกแยกไปไหน กิ่งก้านสาขาไม่ให้มี ให้มีแต่คำว่าพุทโธๆ คำเดียวสงบลง กิ่งก้านสาขาของสติปัญญามันเลยเถิด ธรรมะเลยเถิด คือสติปัญญาทำงานแล้วมันผาดโผนเกินไปจนต้องเอาพุทโธ เหมือนว่า.ไก่ ก.กาอยู่กับตัว สักเดี๋ยวก็สงบมาหมดสงบแนวเลย

จำเอานะ ท่านทั้งหลายให้จำเอา ที่สอนนี้ได้ทำมาหมดแล้ว จิตมันไม่หยุดมัน พุงๆ ด้วยสติปัญญา มันเพลिनกับการแก๊กิเลส มันไม่ยอมหลับ นี่ได้เป็นแล้วมันนอนไม่หลับจริงๆ จิตมีแต่หมุ่นกับงานกิเลสกับจิตฟัดกัน แต่พอเอาพุทโธเข้ามาบังคับบีบให้ทำงานอันเดียว ให้อยู่กับพุทโธๆๆ จริงๆ มันอยู่กับอันนั้นแล้วสงบเลย จะหลับจะนอนก็ได้ ตื่นขึ้นมาก็อยู่กับความสงบ นี่ละจิตเวลาผาดโผนผาดโผนจริงๆ พักไม่ได้ หยุดไม่ได้ สติปัญญาทำงาน แต่เวลาให้พักก็พักด้วยพุทโธ นี่เราเอามายืนยันจากเราเองเราทำแล้ว มันไม่หยุด เวลาออกทางด้านปัญญามันเลยเป็นปัญญาผาดโผน ปัญญาเลยเกิดสติก็เลยเกิดไปตามๆกัน พอเอาพุทโธเข้าสกัดบีบให้อยู่กับนี่คำเดียว ไม่ต้องไปยุ่งกับอะไร ให้อยู่กับพุทโธๆ เรื่อยๆ เดี่ยวจิตมันก็ยุบยอบเข้ามา อ่อนเข้ามาๆ ก็ก อยู่ ออระบังกันด้วยวิธีนี้ มันก็จับได้

พุทก็ไม่ประมาทครูบาอาจารย์องค์ใด ครูบาอาจารย์ท่านก็ไม่ได้ไปสอนทุกแห่งทุกมุมนะ แต่กิเลสเป็นกับเรามันเป็นได้ทุกแห่งทุกมุม เพราะฉะนั้นเราจึงฟิตสติปัญญาของเราให้ได้หลายแห่งหลายมุมจึงทันกัน ที่นับทเวลาจะมาทันกันทันพุทโธนะ เอาไปพิจารณาซิพี่น้องทั้งหลาย เป็นมาแล้วนะจึงเอามาสอน ไม่สะทกสะท้าน ไม่ผิด เวลามันเป็นจริงๆ สติปัญญาอย่าว่าจะพอตินะ ไม่พอดี ต้องมีสติอีกประเภทหนึ่งบังคับกัน จึงให้มาอยู่กับพุทโธๆ สงบ นี่ละจิตมันต้องมีสติปัญญาอีกชั้นหนึ่งมาคอยระงับดับกัน ไม่เช่นนั้นสติปัญญามันก็เลยเกิดได้ จำเอา

ที่พุทนี้ทำมาแล้วทั้งนั้น ฝึกหัดเจ้าของก็เอาวิชาอันนี้ละเรียนวิชาไปกับอันนี้ละ ฝึกหัดแก้ไขเจ้าของ แก้ไขอย่างไรมันก็ได้ เป็นอย่างนั้นละ โธ่ ของง่ายหรือจิตนี้มันผาดโผน ไปทางโลกมันก็ผาดโผนอยู่ตามธรรมดา ไปมากกว่านั้นเป็นบ้าคนคิดมาก แต่ธรรมะนี้มันไปผาดโผนอย่างนั้น ทักความผาดโผนเข้าสู่พุทโธๆ แล้วสงบแนวเลย อยู่ได้แล้วก้าวเดินไป เวลามันอ่อนเต็มที่แล้วให้มาอยู่กับพุทโธเสีย อยู่กับพุทโธๆ แล้วสงบในนั้นเสียก็ผ่านได้วันหนึ่งๆ จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดแล้วสติปัญญาตัวติดตัวคืนก็หายเสียบ ที่ว่ามาบังคับไว้กับพุทโธก็ไม่ทราบอะไรเป็นพุทโธ อะไรเป็นธัมโมสังโฆ จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วจะไปหาพุทโธที่ไหน ธัมโม-สังโฆที่ไหน ธรรมอยู่โลกไหนทวีปไหนไม่ไปหา มาหยุดอยู่กับ เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสอง คืออยู่กับคำบริกรรม จะเอาคำไหนก็ตาม จึงว่าคำใดอะไรมันถูกนิสสัยเจ้าของเอาอันนั้นมาบริกรรม สงบนิ่ง นี้ก็ถูกได้ด้วยคำบริกรรมพุทโธ

เวลามันไปมันเลยเกิดจริงๆ มันจะไม่หลับไม่นอน คำว่าพุทโธไม่มีตอนนั้น มีแต่สติปัญญาหมุ่นตัว บทเวลามันจะตายจริงๆ เอาพุทโธเข้ามาหักบีบเลยให้อยู่กับพุทโธ ไม่ยอมให้ไปไหนเลย อยู่กับพุทโธจริงๆ บังคับ สักเดี๋ยวก็สงบแนว ได้แล้ววิชา เรียน

วิชาไปในตัวๆ ครูบาอาจารย์สอนให้มันเหมือนกับว่าไม้ทั้งท่อนให้มาเรื่อยเอา ไม้ได้ไม้
แผ่นมาแล้วก็ให้ไปเจียรระโนเอา ท่านสอนท่านสอนอย่างนั้นละ แต่ส่วนที่จะเอามา
ปฏิบัติกับตัวเองต้องใช้สติปัญญาของตัวเองมันก็ค่อยเป็นไปได้ นี่เป็นมาแล้วถึงพูด
ได้อย่างจะฉานว่าอย่างนั้นเถอะ ถึงไม่เป็นพระธรรมกถึกก็ตามมันเป็นของมันอยู่ในนี้
จำได้ ให้จำเอานะเรื่องภาวนา บางรายมันจะมี เวลามันหนักมากๆ มันจะมีอย่าง
เดียวกันไม่ไปไหน คือจิตนี้เวลาเพลินในธรรมมากๆ นอนไม่หลับเหมือนกัน แต่เวลา
มันเพลินในกิเลสมากๆ จนกระทั่งเป็นบ้าไปเลย เอาละอย่าให้พูดมากเลย

ธรรมะเหล่านี้ท่านทั้งหลายได้ฟังแล้วหรือ ไม่เคยได้ฟัง เราก็ไม่พูด พอถึงขั้นที่
จะพูดไม่อยู่ ออกเลยเชียว ถ้าธรรมดาจะออกไม่ออก มันผิดธรรมดาไม่ออก ถ้ามันไป
ธรรมดามันเบิกกว้างขนาดไหนชัดเลย ฟุ้งเลย ถ้ามันเหมือนเต่านอนจะไปจับขามันดึง
ออก อย่างคนขี้เกียจเหมือนพวกเราเหมือนเต่านอน จะไปจับขาเต่าดึงออกให้มันตื่น
มันไม่ตื่นละ มีแต่มันจะตายเต่า พวกขี้เกียจ กิเลสกับเต่าเป็นอันเดียวกันเข้าใจไหม ได้
พูดให้ฟังหมด เรื่องเหล่านี้ผ่านมามากแล้ว ผ่านขึ้นมาขั้นนั้นๆ ผ่านได้ พออันนั้นผ่าน
แล้วผ่านจนกระทั่งถึงโลกว่าง เรียกว่าหมดแล้วงาน ดังที่ท่านว่า วุสิต พุทธุมจรรย์ กต
กรณีย์ ดังที่ว่านี้ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว คือการฆ่ากิเลส กิจที่ควรทำได้ทำเสร็จ
เรียบร้อยแล้ว ไม่มีกิจใดที่จะยิ่งกว่านี้อีก ก็คือยิ่งกว่ากิเลส กิเลสเหนียวมากนะ ฆ่ากิเลส
ฆ่าด้วยวิธีนี้ จำเอา เอาละให้พร

ผู้ไม่เคยฟังก็ฟังเสียวันนี้ รู้สึกจะเปิดกว้างอยู่วันนี้ กว้างกว่านี้ยังมีอีก
ละเอียดกว่านี้ยังมีอีก จนกระทั่งพูดไม่ได้มี อย่างนั้นก็มี มันหลายชั้น

เวลาอัศจรรย์ใจตัวเองมีนะ ถึงขั้นอัศจรรย์ใจตัวเอง อัศจรรย์ตัวเองมี แต่ที่มัน
ก็เป็นโมหะ ไม่รอบคอบ เป็นแต่เพียงยังไม่ว่าเราสำเร็จแล้วเท่านั้น ละเอียดถึงขั้น
อัศจรรย์ เป็นแล้วนี่ จิตมันว่างหมดเลย แต่ลืมดูตัวของเรามันว่างหรือยังไม่ว่าง เหมือน
เราเข้าไปอยู่ในห้อง ห้องนี้ว่าง เข้าไปยืนจังก้าอยู่กลางห้อง แล้วประกาศบ้างว่าห้องนี้
ว่างๆ มันว่างตายยังไฉนแกยีนขวางห้องอยู่นั้นนะ คนคนนั้นละมันขวางห้องมันจึงไม่ว่าง
ออกมาซิ พอลากคนนั้นออกมาว่างหมดเลย

นี่เป็นตนเป็นตัวนี่ละเข้าใจไหม ที่ว่า อุตตานุทฎฐี อุหจฺจ ท่านบอกไว้ ให้ถอด
ถอนกิเลสที่เป็นตนเป็นตัวสำคัญว่าเขาวาเรานี้ออกเสีย อันนี้ก็พระโมฆราช ท่านมีคาถา

สุภณฺโฑ โลกํ อเวกฺขสฺสุ	โมฆราช สทา สโต
อุตตานุทฎฐี อุหจฺจ	เอวํ มจฺจุตฺตโร สียา
เอวํ โลกํ อเวกฺขนฺตํ	มจฺจราชา น ปสฺสตี.

ดูก่อนโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติ พิจารณาร่างกายที่ว่าเป็นเราเป็นของเราแตก
 กระจายกระจายอยู่สามโลกธาตุนี้ออกให้หมด คืออันนี้ใครก็ว่าเราเป็นเราเขาเป็นเขา
 สามแดนโลกธาตุเป็นเหมือนกันหมด เอา ถอดออกให้หมด จะพึงหลุดพ้นจากกิเลสทั้ง
 ปวงโดยชอบ ถอนตัวเดี๋ยวนี้ออกตัดหมด **อตตานุภิกขุ** อุหัจจ ให้ถอนอึดตา
 ความสำคัญว่าเขาว่าเราเป็นต้นออก

เวลาไปแล้วลงจากเวทียังตามไล่ต้อยกันอย่างไร วันนี้ไม่ใช่เป็นบ้าเหว
 ลงเวทียังหาไล่ต้อยคู่ต่อสู้อยู่หรือ วันนี้เอาขนาดที่ว่าลงเวทียังไม่แล้วยังตาม
 หาต้อยคู่ต่อสู้ก็อย่างไรกัน ธรรมะนี้มีหลายประเภทพูดจริงๆ นะ ประเภทไหนจะมา
 มันจะสัมผัสบ้าง สัมผัสน้อยมันออกน้อย สัมผัสมากเปิดโล่งพุ่งเลย มาจากไหนธรรม
 พิจารณาซิ ก็มาจากธรรมชาติ ธรรมเป็นหลักธรรมชาติ เข้าถึงหลักธรรมชาติออกหมด
 ไล่หมดพุ่งเลยจะว่าไป

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน **FM103.25 MHz**

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ